

מירי חצופים אלה. כי מי יודע מה ילד יום?
הלא אפשר מאד שעל ידי השחללות. בני
בנימין ישכללו גם את בני המושבות ויבנו אתם
מושבות חדשות. ובמקום שלשים פינסקים,
נקיץ ביום בהיר אחד ונמצא ששים. ואז? ...
הצילה אני אומר לכם, כי הסכנה גדולה היא.

וכבר אפשר לראות חוצאות מכהילות.
בראשון-לציון יש סניף של בני בנימין. סניף
זה קבל עליו עבודות צבוריות אחדות. חברי
הסניף לקחו עליהם לסדר גן-טיול חדש במושבת
ואם תבקרו את ראשון-לציון ומצאתם שיותר
מעשרים חלוצים מצאו עבודה אצל סניף בני-
בנימין. ועוד יותר: מקבלים הם חלוצים אלה
שילינג ליום יותר מהמחיר הרגיל בסביבת. ומה
יהיה אם חלוצים אלה יספרו לחלוצים אחרים,
שבני המושבות אינם "גולנים" כל כך גדולים,
כמו שתארה אותם העתונות הקדושה? ומה אם
העולים החדשים יתחילו להרהר אחרי מעשיהן
של המפלגות?

הלא חרבן אמיתי נשקף לנו!! והישוב
יושב לו בשקט כחמרא על דורדייא!

עזמות

להסתדרות בני בנימין. הלא השנו בעצמו מבלוט
כבר את כל השערוריה. כל העולם הנאור
והלאומי שלנו, הביע למדי את שאט נפשו
לעבודתו של רוטשילד, על הפינסקים והפינסקים
שלו, ורגה באז חבריא של מחוצפים, ומבלי
בושה, לוקחת היא את שמו העברי של רוטשילד,
ודוגלת היא בו. מלבד זה מעינים הם לאמר
בקול, שרוצים הם "לשמר על הקים". והרי זוהי
נבלה מעין כמותה! אנחנו חיים בתקופה של
התקדמות, רוצים וצריכים אנחנו להרס את הכל,
לשאף לעשות מה שעשו לנין ושרוצקי ברנסיה,
והנה באים לה תריאקציונרים וצועקים כי רוצים
הם לשמר על הקים. שערוריה! ולא זאת בלבד,
אלא מזמינים הם בני בנימין מרצים שלהם,
מרצים שנולדו בארץ-ישראל, בורים שבעברית
שלהם אין כמעט כל "סתיים" וכל "ציה"; והמרצים
האלה באים למושבות ואינם שופכים את כל
זעמם על הרקבון ועל הבגידה של הישוב
הישן. ובני המושבות יושבים ומקשיבים, ומתחילים,
חלילה, לחשב שגם בבני הארץ יש איזה כשרון
שהוא, ולא כל התורה מחויבת היא לבוא דוקא
מהגלות...

אלהים, אלהים! הלא זה נורא! כפירה
בעיקר! צריך לקום, צריך להציל את הארץ

שלטון יהודי...
גו. הלא ידוע הוא שזכרון-יעקב תמיד
הצטינה בגולותה: קן מרגלים ו"בוגדים"...

כך, כותבים דויסטוריה, רבותי.
* * *
ירושלם שלנו הולכת ומתקדמת. הוצים
אתם במסמול דאנס, יש למצוא ברוך השם.
אולי משתוקקים אתם ל"ורמטי" או "קוקטיל",
ובכן יכולים אתם להשיג כאות נפשכם, ולשמע
גם מוסיקה במחיר השתיה. רקודים, גשפים,
שמלות, שעולות הן הרבה מהרגלים ולמעלה,
ויורדות הן הרבה מהגזאר ולמטה. הכל יש
בירושלם שלנו: תרבות, הציביליזציה" נכנסו
לבירתנו...

הכל יש. יש גם רפיש בחוצות, וסמרטוטים
בחנויות. יש גם עתונים ומברקים מהחויץ שמגיעים
באחור קטן של חרש או שניכ. יש גם חסרון
באמבטיות בבתים, ויש גם הצרך הגדול בתעלות
החת-ארציות, בעד הבריאות והנקיון... הכל יש,
רבותי. אפילו צרות משפחה, ודאגות פרנסה...

ובימים האחרונים יש גם של ג...
* * *

חוצפת ארץ-הישראלים, עוברת היא כל
גבול. הגה הולכים הם בני המושבות ומתארגנים

ארץ-ישראל שנחנה לשלל בירי היהודים, רחמנא
לצלן. ובאמת צדק עתון זה. הרי ידוע ומפורסם
לכל עד כמה מתחשב השלטון הצרפתי בסוריה
עם תושביה, עד כמה מרובות הן הפוכות ששלטון
זה הכנים בדמשק, בארם-צובה וכו'. באמת,
הבל! חבל שגם ארץ-ישראל לא נפלה תחת
חסותה של צרפת. כמה טובה היתה צומחת אז
לכל רחושבים בכלל ולמושלמים בפרט. מפני
שהלא גם זה ידוע, עד כמה מסורים הם כמרי
הכנסייה הצרפתית לאישלכ... קחו לכם לדוגמא
את אלג'ריה, תונים ומרוקו...

הלא שמעתם על אדות התנינים ביאור
מצרים, אוכלים הם את בשר טרפס, ובו בזמן
עיניהם זולגות ומעות-רחמים...

* * *
השודר הידוע, קחה, נהרג. ונהרג דוקא
לרגלי הסרור של ספקה המשטרה דודסקו. ודוקא
באותו לילה שבו התפאר כי בקרוב יהרג הוא
את דודסקו.

הדבר הזה מזכיר לי, רבותי, את העובדא
שדודסקו זה הוא יליד זכרון-יעקב רחמנא-לצלן.
וישגם ספקה המחוז בזכרון-יעקב הוא צעיר
יהודי. יליד זכרון-יעקב, ושטחיו זה, הוא היחיד
בכל ארצנו, שאפשר להגיד עליו, שיש בו מעין

הם העיקר, כי הרי ללמד אפשר בכל בית ספר,
ולאו דוקא בגמנסיה "הרצליה". אלא הנמוס
שלומדים במוסד זה, הוא משופרא דשופרא.
כשחזר בני הביתה לימים אחרים, הוא מפליאני
באמת בגמנסו. המלה "חפור" שגורה היא בפיה,
וכמקום "אבא", הוא קורא לי בשם בהמה-סובלת
זו: כך נוהג מורנו הדר' מוסנזון - אומר לי בני
היקר - ומספר הוא לי שנמצא תלמיד חדש
שכא לא מזמן מארצות הגלות, ותלמיד זה
לא יכל להתאפק, וישאל מדר' מוסנזון, אם
ההנ"ך אינו מכיל מלים אחרות, ואם באמת
רצוי הוא, שתלמידים מגיל עשרים שנה יוכתרו
בשם-הכבוד "חפורים"?

והדר' האסמנסים ענז לו בקול בוקע
לבכי-הרים: "הדלת פתוחה לפניך, אם רוצה
הנך הוכל ללכת ז".
היודעים אתם רבותי, מה שמפליאני ביותר?
זהו כשרונם של יחידים-סגולה לדבר פז ושני מעל
הבמה, ומיד אחרי כן להשתמש בלשונו של נח
אבינו בהיותו, בתבה בשעת המבול...
* * *

הגזרנל די קיר" הוא, כידוע, ערזון
צרפתי המופיע במצרים. עתון זה זורפים בימים
האלה מאמר ראשי, שבו הוא מקונן על חרבן

הוא מקונן על חרבן

מבעד למסוה*

(שעורים בהסתכלות)

כל העולם נוסע.
ועד הצירים התרוקן.
"לשכת העהונות" שלו
נשארה בלי ראש.
אפילו ה"קצין ההולך
ובא" - גם הוא נסע.

אך כל דנוסעים האלה, אינם מעוררים בקרבי
רגש-כאב כזה שמעוררת בקרבי נסיעתו של דר'
מוסינזון.

ודוקא אולי משום שאנכי הנני, ומפני
שאב לבן אנכי. מה? הידע לא ידעתי שיש
לי בן והוא תלמיד המחלקה השביעית בגמנסיה
היפואית? כן, רבותי! עניו אנכי וצנוע מאד מאד,
ואין זה מטבעי להגיד לכם את הכל בבת אחת;
אך העבודה היא שבני לומד בגמנסיה, ואם בני
לכם, רבותי, שמעו נא לעצתי ושלחום-נא גם
אתם לבית ספר תיכוני ז". לא הלמודים שם

(* אסיר תודה יהיה החתום טטה לקוראים אם
יכתבו לו עמיו כהכת המערכת של "דאר היום" על כל
מה שקראו או שמעו בעולמנו, חמר שישמש לו פטעטים
לקוראים. - עזון ת.)